

STEPHEN KING

ΚΑΡΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Παλμύρα Ισχυριδου

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Ο Στίβεν Κινγκ καθιέρωσε ένα λογοτεχνικό είδος τοποθετώντας καθημερινούς ανθρώπους σε αφάνταστα τρομακτικές καταστάσεις. Σε κάθε του έργο είναι σε θέση να μετατρέψει το αδιανόητο σε κάτι τόσο τρομακτικό, ώστε να νιώθεις διαρκώς την ανάγκη να τσεκάρεις αν η εξώπορτα είναι κλειδωμένη.»

-The Boston Globe

«Η φαντασία του Κινγκ είναι αχανής... Γνωρίζει πώς να κερδίζει τους αναγνώστες του διεισδύοντας στις πιο μύχιες σκέψεις τους... Πρόκειται αναμφίβολα για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες της εποχής μας.»

-Guardian

«Ο Κινγκ είναι ο πιο υπέροχα φρικιαστικός άνθρωπος στον πλανήτη.»

-USA Today

«Ο συγγραφέας της τελειότητας, Στίβεν Κινγκ, είναι ένας από τους πιο γόνιμους μυθοπλάστες στη σύγχρονη λογοτεχνία.»

-The Sunday Times

«Ο Κινγκ είναι απολαυστικός. Σε παγιδεύει στα δίκτυα του και οι σελίδες περνούν χωρίς να το καταλάβεις.»

-The Baton Rouge Advocate

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Μια είδηση από την εβδομαδιαία *Enterprise* του Γουέστο-
βερ (Μέιν) με ημερομηνία 19 Αυγούστου 1966:

ΑΝΑΦΕΡΘΗΚΕ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΠΕΤΡΕΣ

Σύμφωνα με αξιόπιστες πλη-
ροφορίες, στις 17 Αυγούστου
και ενώ ο ουρανός ήταν κα-
ταγάλανος, βροχή από πέ-
τρες έπεσε στην Κάρλιν
Στριτ στην κωμόπολη Τσέι-
μπερλεϊν.

Οι πέτρες έπεσαν κυρίως
στην κατοικία της κυρίας
Μάργκαρετ Γουάιτ, προξε-

ώντας ειτεταμένες ζημιές
στη στέγη και καταστρέφο-
ντας δύο οριζόντιες υδροορ-
ρόες και μία κατακόρυφη. Οι
ζημιές ανέρχονται στα 25
δολάρια περίπου. Η κυρία
Γουάιτ είναι χήρα και ζει με
την τριχρονη θυγατέρα της,
Καριέτα.

Δεν κατέστη δυνατό να
προσεγγίσουμε την κυρία
Γουάιτ για να μας μιλήσει
σχετικά με το περιστατικό.

* * *

Κατά βάθος κανένας δεν ξεπλάγη όταν συνέβη αυτό το περιστατικό –τουλάχιστον όχι στη σφαίρα του υποσυνειδήτου, όπου εδράζονται τα πρωτόγονα ένστικτα. Εκ πρώτης όψεως, όλα τα κορίτσια στα ντους σοκαρίστηκαν, ενθουσιάστηκαν, ντράπηκαν ή απλώς χάρηκαν που η σκύλα η Γουάιτ εισέπραξε αυτό που της άξιζε για μία ακόμη φορά. Ορισμένα κορίτσια μπορεί να παρίσταναν τα ανήξερα, αλλά, φυσικά, κάτι τέτοιο δεν ήταν αλήθεια. Ορισμένα πήγαιναν σχολείο μαζί με την Κάρι από την πρώτη δημοτικού, κι αυτό το πράγμα εξελισσόταν σταδιακά από τότε ακόμα, αργά και αμετάκλητα, ακολουθώντας τους νόμους που διέπουν την ανθρώπινη φύση, εξελισσόταν με την ακρίβεια μιας αλυσιδωτής αντίδρασης σχάσιμου υλικού, που σε λίγο θα αποκτούσε κρίσιμη μάζα.

Αυτό που καμία τους δεν γνώριζε, εννοείται, ήταν το γεγονός ότι η Κάρι Γουάιτ διέθετε τηλεκινητικές ικανότητες.

Γκράφιτι σκαλισμένο σε θρανίο του Δημοτικού Σχολείου της Μπάρκερ Στριτ, στο Τσέιμπερλεϊν:

Η Κάρι Γουάιτ τρώει σκατά.

Στα αποδυτήρια αντηχούσαν φωνές, αντίλαλοι και ο υποχθόνιος ήχος των ντους, του νερού που πέφτει με δύναμη στα πλακάκια. Τα κορίτσια έπαιξαν βόλεϊ την πρώτη ώρα, και ο φρέσκος, πρωινός ιδρώτας τους δεν μύριζε βαριά ακόμα.

Οι μαθήτριες τεντώνονταν και στριφογύριζαν κάτω από το ζεστό νερό, τσιρίζοντας, τινάζοντας νερά, περνώ-

ντας άσπρες πλάκες σαπούνι από χέρι σε χέρι. Η Κάρι έστεκε πεισματικά ανάμεσά τους, σαν ένα βατράχι ανάμεσα σε κύκνους. Ήταν ένα κοντόχοντρο κορίτσι με σπυράκια στον λαιμό, στην πλάτη και στους γλουτούς. Τα βρεγμένα μαλλιά της ήταν τελείως άχρωμα. Έτσι όπως ήταν βρεγμένα, είχαν κολλήσει στο πρόσωπό της με τρόπο αποκαρδιωτικό, κι εκείνη στεκόταν απλώς, με το κεφάλι σκυφτό, αφήνοντας το νερό να πέφτει στη σάρκα της και να κυλάει. Σου έδινε την εντύπωση του εξιλαστήριου θύματος, του μαύρου πρόβατου, του κοριτσιού που γίνεται μονίμως στόχος πειραγμάτων και χλευασμού –κι αυτό ακριβώς ήταν. Κάθε φορά ευχόταν θλιμμένα το Λύκειο Γιούεν να διέθετε ατομικά –συνεπώς ιδιωτικά– ντους, όπως τα λύκεια του Γουέστοβερ ή του Λιούιστον. Οι άλλες κοιτούσαν επίμονα. Πάντα την κοιτούσαν.

Τα ντους άρχισαν να κλείνουν το ένα μετά το άλλο, και τα κορίτσια πέρασαν στον χώρο των αποδυτηρίων βγάζοντας τα σκουφάκια του μπάνιου με τις παστέλ αποχρώσεις, σκουπίζοντας το σώμα τους, ψεκάζοντας αποσμητικό, ρίχνοντας κλεφτές ματιές στο ρολόι πάνω από την πόρτα. Τα σουτιέν κουμπώθηκαν, τα κιλοτάκια φορέθηκαν. Ο αέρας ήταν γεμάτος ατμούς· ο χώρος θα θύμιζε αιγυπτιακά λουτρά αν δεν ακουγόταν ο διαρκής θόρυβος του τζακούζι στη γωνία. Φωνές και γιουχαΐσματα αντηχούσαν κοφτά και τρεμουλιαστά σαν τις μπάλες του μπιλιάρδου που χτυπούν μεταξύ τους πάνω στην πράσινη τσόχα.

«...οπότε ο Τόμι είπε ότι δεν μου πήγαινε καθόλου κι εγώ...»

«...θα πάω με την αδερφή μου και τον άντρα της. Ο τύπος σκαλίζει τη μύτη του, αλλά κι αυτή δεν πάει πίσω, επομένως είναι πολύ...»

«...ένα ντους μετά το σχολείο και...»

«...υπερβολικά σπαγγοραμένος για να ξοδέψει έστω και ένα σεντ, οπότε η Σίντι κι εγώ...»

Η δεσποινίς Ντιτζάρντεν, η λεπτή γυμνάστριά τους με το επίπεδο στήθος, μπήκε στα αποδυτήρια, κοίταξε φευγαλέα δεξιά κι αριστερά, και χτύπησε παλαμάκια ζωηρά μία φορά. «Τι περιμένεις, Κάρι; Τη Δευτέρα Παρουσία; Σε πέντε λεπτά χτυπάει το κουδούνι.» Φορούσε ένα εκτυφλωτικά λευκό σορτσάκι και τα εντυπωσιακά πόδια της, αν και μώδη, διέθεταν απαλές καμπύλες. Στον λαιμό της κρεμόταν μια ασημένια σφυρίχτρα, που την είχε κερδίσει σε αγώνες τοξοβολίας στο κολέγιο.

Τα κορίτσια χαχάνισαν και η Κάρι σήκωσε το κεφάλι κοιτάζοντας με βλέμμα υπναλέο και θαμπωμένο από τη ζέση και τον διαρκή χτύπο του νερού. «Εεε;»

Ακούγοντας τον παράξενο, βατραχίσιο ήχο, τον τόσο ταιριαστό με την γκροτέσκα εικόνα που παρουσίαζε, τα κορίτσια χαχάνισαν ξανά. Η Σου Σνελ, σαν μάγος που ολοκληρώνει ένα ταχυδακτυλουργικό κόλπο, τίναξε την πετσέτα με την οποία είχε σκουπίσει τα μαλλιά της κι άρχισε να χτενίζεται βιαστικά. Η δεσποινίς Ντιτζάρντεν έγνεψε νευριασμένα στην Κάρι να βιαστεί και βγήκε.

Η Κάρι έκλεισε το ντους. Το νερό σταμάτησε με μια τελευταία σταγόνα κι ένα γουργουρητό.

Μόλις η Κάρι βγήκε από το ντους, όλες είδαν το αίμα που κυλούσε στο πόδι της.

Απόσπασμα από το *Φως στο σκοτάδι: Εξακριβωμένα γεγονότα και συμπεράσματα στην υπόθεση της Καριέτα Γουάιτ*, του Ν. Ρ. Κόνγκρες (Tulane University Press, 1981), σ. 34:

Είναι αδιαμφισβήτητο ότι το γεγονός πως δεν παρατηρήθηκαν συγκεκριμένα δείγματα τηλεκινήσις στα πρώτα χρόνια της ζωής της μικρής Γουάιτ συνάδει με το συμπέρασμα των Γουάιτ και Στερνς –στη μελέτη τους με τίτλο *Τηλεκινήσις: η επανεξέταση ενός φυσικού χαρίσματος*– ότι η ικανότητα της μετακίνησης αντικειμένων αποκλειστικά με τη δύναμη της θέλησης εκδηλώνεται μόνο σε στιγμές ακραίου στρες. Το χάρισμα είναι καλά κρυμμένο· πώς αλλιώς θα παρέμενε βυθισμένο επί αιώνες, σαν παγόβουνο που αποκαλύπτει μόνο τη μύτη του, η οποία εξέχει πάνω από μια θάλασσα αγυρτείας;

Οι εξ ακοής μαρτυρίες που διαθέτουμε για να θεμελιώσουμε το οικοδόμημά μας στην προκειμένη υπόθεση είναι ανεπαρκείς, ωστόσο ακόμη κι αυτές αρκούν για να φανεί ότι η Κάρι Γουάιτ έκρυβε μέσα της τεράστιες δυνατότητες τηλεκινήσις. Το τραγικό είναι ότι εκ των υστέρων ο καθένας μπορεί να λείει ό,τι του καπνίσει...

«Περί-οδος!»

Το πρώτο γιουχάισμα ήταν της Κρις Χάργκενσεν. Η λέξη χτύπησε στα πλακάκια των τοίχων και αντήχησε σε όλο τον θάλαμο των αποδυτηρίων. Η Σου Σνελ γέλασε πνιχτά με τη μύτη, νιώθοντας ένα παράξενο και εκνευριστικό

μείγμα μίσους, αποστροφής, απόγνωσης και οίκτου. Η Κάρι φαινόταν τόσο στόκος έτσι όπως έστεκε εκεί, μη γνωρίζοντας τι συνέβαινε. Θεέ μου, θα έλεγε κανείς ότι είναι η πρώτη φορά που...

«ΠΕΡΙ-οδος!»

Η φράση άρχισε να επαναλαμβάνεται σαν επωδός. Κάποια μαθήτρια στο βάθος (ίσως ήταν η Χάργκενσεν πάλι, η Σου δεν μπορούσε να το προσδιορίσει μέσα στο πανδαϊμόνιο των αντίλαλων) ούρλιαζε τώρα: «Τάπωσέ το!» με βραχνή φωνή, δίχως αναστολές.

«ΠΕΡΙ-οδος, ΠΕΡΙ-οδος, ΠΕΡΙ-οδος!»

Με το νερό να στάζει από το κορμί της, η Κάρι στεκόταν με ύφος αποβλακωμένο, ενώ γύρω της άρχισε να σχηματίζεται ένας κύκλος. Στεκόταν σαν βόδι, χωρίς να αντιδρά, καταλαβαίνοντας ότι γελούσαν σε βάρος της (όπως πάντα), βουβή κι αμήχανη, αλλά χωρίς να εκπλήσσεται.

Η Σου ένωσε ακόμη μεγαλύτερη αηδία, όταν έσκασαν στο πλακάκι οι πρώτες σκούρες σταγόνες από αίμα περιόδου σε μέγεθος κέρματος των δέκα σεντς. «Για όνομα του Θεού, Κάρι, σου ήρθε περίοδος!» φώναξε. «Άντε, σκουπίσου!»

«Εεε;»

Η Κάρι κοίταξε γύρω της με βλέμμα νωθρό και απαθές. Τα μαλλιά της κολλούσαν στα μάγουλά της σαν να φορούσε κράνος. Ο ένας ώμος ήταν τίγκα στην ακμή. Στα δεκάξι της, μια ακαθόριστη θλίψη ήδη φαινόταν καθαρά στα μάτια της.

«Νομίζει ότι το χρησιμοποιούμε για να βάζουμε κραγιόν!» φώναξε ξαφνικά με μια δόση χαιρεκακίας η Ρουθ Γκόουγκαν ξεσπώντας κατόπιν σ' ένα τσιριχτό γέλιο. Η

Σου θα θυμόταν εκ των υστέρων το σχόλιο και θα το συνδύαζε με τη γενική εικόνα, όμως για την ώρα δεν ήταν παρά ακόμη ένας ήχος δίχως νόημα μέσα στο πανδαιμόνιο. *Δεκάξι ετών; σκεφτόταν. Δεν είναι δυνατόν να μην ξέρει τι της συμβαίνει, θα...*

Κι άλλες σταγόνες αίμα. Περικυκλωμένη από τις συμμαθήτριές της, η Κάρι ανοιγόκλεισε τα μάτια αργά, σαστισμένα.

Η Έλεν Σάιρς γύρισε από την άλλη μεριά και καμώθηκε τάχα ότι ξερνούσε.

«*Αιμορραγείς!*» φώναξε ξαφνικά η Σου εξοργισμένη. «*Δεν βλέπεις ότι αιμορραγείς, ρε ηλίθια χοντροκόλα;*»

Η Κάρι κοίταξε το κορμί της.

Άρχισε να τσιρίζει.

Ο ήχος ακούστηκε πολύ δυνατά μέσα στην υγρή ατμόσφαιρα των αποδυτηρίων.

Ένα ταμπόν την πέτυχε στο στήθος κι έπεσε στα πόδια της μ' έναν πλαδαρό ήχο. Ένα κόκκινο λουλούδι έβαψε το απορροφητικό βαμβάκι και συνέχισε να απλώνεται.

Ένα περιφρονητικό, αηδιασμένο, σοκαρισμένο γέλιο σηκώθηκε στην αίθουσα και εξελίχθηκε σε μια δυσάρεστη, άγρια επιθετικότητα, καθώς τα κορίτσια άρχισαν να τη βομβαρδίζουν με ταμπόν και σερβιέτες που έπαιρναν από τις τσάντες τους ή από τον χαλασμένο αυτόματο πωλητή στον τοίχο. Τα ταμπόν και οι σερβιέτες έπεφταν σαν το χιόνι, συνοδευόμενα από την επωδό: «*Τάπωσέ το, τάπωσέ το, τάπωσέ το...*»

Η Σου επίσης πετούσε σερβιέτες, τις πετούσε και γκάριζε μαζί με τις υπόλοιπες, χωρίς να αντιλαμβάνεται ακρι-

βώς τι έκανε: κάτι σαν ξόρκι μαγικό είχε γεννηθεί στο μυαλό της και άστραφτε όπως τα φώτα νέον: *Δεν είναι κακό δεν είναι κακό δεν είναι κακό...* Η σκέψη αυτή συνέχιζε να αναβοσβήνει και να λάμπει με τρόπο καθησυχαστικό, όταν ξαφνικά η Κάρι άρχισε να ουρλιάζει και να οπισθοχωρεί, τινάζοντας τα μπράτσα στον αέρα, μουγκρίζοντας και βγάζοντας παράξενους ήχους από το λαρύγγι.

Τα κορίτσια σταμάτησαν, συνειδητοποιώντας ότι η σχάση και η έκρηξη είχαν επιτευχθεί. Σε αυτό το σημείο, εκ των υστέρων, κάποιες μαθήτριες ισχυρίστηκαν ότι έπεσαν από τα σύννεφα. Εντούτοις είχαν προηγηθεί όλα αυτά τα χρόνια με τις φάρσες: στα σεντόνια του κρεβατιού της Κάρι στη Χριστιανική Κατασκήνωση Νέων· βρήκα ένα ερωτικό γράμμα της Κάρι στον Φλας Μπόμπι Πίκετ, ας το αντιγράψουμε κι ας το μοιράσουμε στους υπόλοιπους· ας της κρύψουμε τα κιλοτάκια· ας βάλουμε ένα φίδι μέσα στο παπούτσι της· ας τη βουλιάξουμε, ξανά και ξανά. Η Κάρι που ακολουθούσε πεισματικά τις εκδρομές με ποδήλατο, η Κάρι που τη μία χρονιά ήταν η χοντροκέφαλη και την επόμενη η ασχημομούρα, η Κάρι που πάντα μύριζε ιδρώτα και δεν μπορούσε να προφτάσει τους υπόλοιπους· η Κάρι που την τσίμπησε τσουκνίδα, όταν κατούρησε στους θάμνους, και το νέο διαδόθηκε (ρε συ, ψειριάρα, σε τρώει ο κώλος σου;)· η Κάρι που την πήρε ο ύπνος στο σπουδαστήριο και ο Μπίλι Πρέστον τής άλειψε τα μαλλιά με φιστικοβούτυρο· οι τσιμπιές, οι τρικλοποδιές στους διαδρόμους του σχολείου, τα βιβλία της που οι άλλοι τα πετούσαν από το θρανίο της στο πάτωμα, η αισχρή καρτ ποστάλ που έχωσαν κρυφά στην τσάντα της· η Κάρι που

γονάτισε αδέξια στο εκκλησιαστικό πικνίκ για να προσευχηθεί και η ραφή της παλιάς βαμβακερής φούστας της σκίστηκε κατά μήκος του φερμουάρ μ' έναν ήχο βροντερής πορδής· η Κάρι που πάντα έχανε την μπάλα, ακόμα και στο κίμπολ, που έσκασε κάτω μπρούμυτα στο μάθημα σύγχρονου χορού στην πρώτη λυκείου ραγίζοντας ένα δόντι, η Κάρι που έπεσε πάνω στο δίχτυ παίζοντας βόλει· που φορούσε νάιλον κάλτσες από τις οποίες μονίμως είχαν φύγει πόντοι, ή έφευγαν ή επρόκειτο να φύγουν, που οι μπλούζες της ήταν μονίμως ιδρωμένες στις μασχάλες· ή, πάλι, τότε που η Κρις Χάργκενσεν της τηλεφώνησε μετά το σχόλασμα από το Kelly Fruit Comprany στο κέντρο της πόλης και τη ρώτησε αν ήξερε ότι τα *περιττώματα των γουρουνιών* λέγονται ΚΑΚΑΡΙ. Ξαφνικά όλα αυτά μαζί συνδυάστηκαν και το ποτήρι ξεχείλισε. Επιτεύχθηκε ο έσχατος βαθμός ψυχολογικής κακοποίησης, ο έσχατος βαθμός απελπισίας, η έσχατη ταπείνωση, η από καιρό επιδιωκόμενη σχάση.

Η Κάρι οπισθοχώρησε, ουρλιάζοντας μες στην ξαφνική σιωπή, κρύβοντας το πρόσωπο πίσω από τους χοντρούς πήχεις της, μ' ένα ταμπόν μπλεγμένο στο εφήβαιο της.

Τα κορίτσια την κοιτούσαν με μια υπεροπτική λάμψη στα μάτια.

Οπισθοχωρώντας, η Κάρι χώθηκε σ' έναν από τους τέσσερις μεγάλους θαλάμους των ντους και κάθισε αργά κάτω στα πλακάκια. Από το λαρύγγι της ξέφευγαν ασυγκράτητα σιγανά βογκητά. Τα υγρά μάτια της γύρισαν ανάποδα αποκαλύπτοντας το ασπράδι τους, σαν τα μάτια του γουρουνιού στο σφαγείο.

Η Σου είπε αργά, με φωνή διστακτική: «Μάλλον είναι η πρώτη φορά που...»

Εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε απότομα μ' έναν ξερό κρότο και η δεσποινίς Ντιτζάρντεν όρμησε μέσα να δει τι συμβαίνει.

Απόσπασμα από το *Φως στο σκοτάδι* (σ. 41):

Τόσοι οι γιατροί, όσο και οι ψυχολόγοι που μελέτησαν την περίπτωση συμφωνούν ότι η εξαιρετικά καθυστερημένη και τραυματική έναρξη του έμμηνου κύκλου της Κάρι Γουάιτ ενδέχεται να αποτέλεσε το έναυσμα για να εκδηλωθεί το λανθάνον φυσικό της χάρισμα.

Μοιάζει απίστευτο το γεγονός ότι, μέχρι το 1979, η Κάρι δεν γνώριζε τίποτα σχετικά με τον μηνιαίο κύκλο της γυναίκας. Εξίσου απίστευτο είναι το γεγονός ότι η μητέρα του κοριτσιού δεν συμβουλευτήκε γυναικολόγο σχετικά με την καθυστέρηση της έναρξης της εμμηόρροιας της σχεδόν δεκαεφτάχρονης θυγατέρας της.

Παρ' όλα αυτά, τα στοιχεία είναι αδιάσειστα. Όταν η Κάρι Γουάιτ αντιλήφθηκε ότι αιμορραγούσε από τον κόλπο, δεν είχε ιδέα τι της συνέβαινε. Δεν γνώριζε καν την έννοια της εμμηόρροιας.

Η Ρουθ Γκόουγκαν, μία από τις συμμαθήτριές της που επέζησαν, λέει ότι έναν χρόνο πριν από τα γεγονότα που μας απασχολούν, μπαίνοντας μια μέρα στα αποδυτήρια των κοριτσιών, βρήκε την Κάρι να χρησιμοποιεί ένα ταμπόν για να σκουπίσει το κραγιόν της. Όταν η

δεσποινίς Γκόουγκαν τη ρώτησε: «Ρε συ, τι κάνεις εκεί;» η δεσποινίς Γουάιτ απάντησε: «Δεν το κάνω σωστά;» «Πώς, ναι, πολύ σωστά», είπε η δεσποινίς Γκόουγκαν. Η Ρουθ Γκόουγκαν διηγήθηκε τη σκηνή σε κάμποσες φιλενάδες της (αργότερα δήλωσε στον γράφοντα ότι της φάνηκε «αρκετά χαριτωμένο»), και ακόμη κι αν κάποιος άλλο κορίτσι επιχειρήσει στο μέλλον να ενημερώσει την Κάρι για την ακριβή χρήση του αντικειμένου που χρησιμοποιούσε, προφανώς η Κάρι θα υπέθεσε ότι της έκανε πλάκα. Σ' αυτό το σημείο είχε γίνει πια υπερβολικά δύσπιστη...

Όταν τα κορίτσια πήγαν στο μάθημα της δεύτερης ώρας και το κουδούνι σταμάτησε να χτυπάει (αρκετές μαθήτριες είχαν βγει κρυφά από την πίσω πόρτα, προτού η δεσποινίς Ντιτζάρντεν αρχίσει να παίρνει ονόματα), η δεσποινίς Ντιτζάρντεν χρησιμοποίησε τη συνήθη πρακτική με την οποία αντιμετωπίζεται η υστερία: χαστούκισε την Κάρι με δύναμη στο μάγουλο. Θα ήταν δύσκολο να παραδεχτεί ότι το ευχαριστήθηκε, και σίγουρα θα είχε αρνηθεί ότι θεωρούσε την Κάρι ένα σακί παραγεμισμένο με λίπος, που γκρίνιαζε διαρκώς. Ήταν η πρώτη της χρονιά που δούλευε σε σχολείο και προσπαθούσε ακόμα να πείσει τον εαυτό της πως όλα τα παιδιά είχαν καλά στοιχεία μέσα τους.

Η Κάρι την κοίταξε με το αποβλακωμένο ύφος της. Νευρικές συσπάσεις συνέχιζαν να παραμορφώνουν το πρόσωπό της. «Δ... δ... δεσποινίς Ντ... Ντ... Ντι... Ντ...»

«Σήκω πάνω», είπε ψυχρά η δεσποινίς Ντιτζάρντεν.
«Σήκω και σουλουπώσου!»

«Θα πεθάνω από αιμορραγία!» τσίριξε η Κάρι γραπώνοντας στα τυφλά τη δεσποινίδα Ντιτζάρντεν από το άσπρο σορτσάκι της. Η παλάμη της άφησε ένα ματωμένο αποτύπωμα.

«Ε... τι...» Η γυμνάστρια σούφρωσε τα χείλη με μια έκφραση αηδίας και πιάνοντας απότομα την Κάρι, που τρέκλισε, τη σήκωσε όρθια. «Πήγαινε εκεί πέρα!»

Η Κάρι στάθηκε παραπαίοντας ανάμεσα στα ντους και στον τοίχο όπου υπήρχε ο αυτόματος πωλητής σερβιετών υγείας. Έτσι όπως καμπούριαζε, με τα στήθη στραμμένα προς το δάπεδο και τα μπράτσα κρεμασμένα στα πλευρά, έμοιαζε με πίθηκο. Τα μάτια της γυάλιζαν, το βλέμμα της ήταν άδειο.

«Εμπρός», είπε η δεσποινίς Ντιτζάρντεν με φωνή σφυριχτή, «πάρε μια σερβιέτα από το μηχάνημα... όχι, ξέχνα τον κερματοδέκτη, έτσι κι αλλιώς είναι χαλασμένος... πάρε μία και... διάολε, κάνε αυτό που σου λέω! Συμπεριφέρεσαι σαν να μη σου έχει ξανάρθει περίοδος.»

«Περίοδος;» είπε η Κάρι.

Η εντελώς σαστισμένη έκφρασή της μαρτυρούσε υπερβολικό τρόπο και τόση απελπισία, ώστε ήταν αδύνατο να το πάρει κανείς αψήφιστα ή να την περιφρονήσει. Μια φριχτή, σκοτεινή υποψία γεννήθηκε στο μυαλό της Ρίτα Ντιτζάρντεν. Ήταν απίστευτο, αδιανόητο. Η ίδια είχε την πρώτη της περίοδο λίγο καιρό αφότου έκλεισε τα έντεκα και είχε τρέξει στην κορυφή της σκάλας φωνάζοντας με έξαψη: «Μαμά, έχω τα ρούχα μου!»

«Κάρι;» είπε η δεσποινίς Ντιτζάρντεν. Προχώρησε προς το κορίτσι. «Κάρι;»

Η Κάρι ζάρωσε φοβισμένη. Την ίδια στιγμή, το ράφι με τα μπαστούνια του σόφτμπολ στη γωνία σωριάστηκε κάτω μ' έναν εκκωφαντικό κρότο και τα μπαστούνια κύλησαν προς όλες τις κατευθύνσεις. Η δεσποινίς Ντιτζάρντεν αναπήδησε.

«Κάρι, πρώτη φορά σου έρχεται περίοδος;»

Μα τώρα που η σκέψη είχε σχηματιστεί στο μυαλό της, η ερώτηση ήταν σχεδόν περιττή. Το σκούρο αίμα έρεε άφθονο. Και τα δύο πόδια της Κάρι είχαν πασαλειφτεί, λες και είχε τσαλαβουτήσει σε ποτάμια αίμα.

«Πονάω», βόγκηξε η Κάρι. «Η κοιλιά μου...»

«Θα σου περάσει», είπε η δεσποινίς Ντιτζάρντεν. Ο οίκτος συναγωνιζόταν τώρα την ντροπή της για την προηγούμενη αντίδρασή της, προκαλώντας της αμηχανία. «Πρέπει να... ε... να σταματήσεις τη ροή του αίματος. Πρέπει...»

Μια αναλαμπή άστραψε πάνω από τα κεφάλια τους, κι ακούστηκε κάτι σαν φλας, καθώς ένας γλόμπος κήκε τσιτσιρίζοντας. Η δεσποινίς Ντιτζάρντεν ξεφώνισε έκπληκτη και τότε σκέφτηκε

(τούτο δω το αχούρι καταρρέει)

ότι κάτι τέτοια συμβαίνουν κάθε φορά που η Κάρι είναι αναστατωμένη, θαρρείς και η κακοτυχία την ακολουθεί σε κάθε της βήμα. Η σκέψη χάθηκε σχεδόν εξίσου γρήγορα με την εμφάνισή της. Η γυμνάστρια πήρε μια σερβιέτα από τον χαλασμένο αυτόματο πωλητή και την ξετύλιξε.

«Δες», εξήγησε. «Τη βάζουμε έτσι...»

Απόσπασμα από το *Φως στο σκοτάδι* (σ. 54):

Η μητέρα της Κάρι Γουάιτ, η Μάργκαρετ Γουάιτ, γέννησε την κόρη της στις 21 Σεπτεμβρίου του 1963, κάτω από συνθήκες που δεν μπορεί παρά να θεωρηθούν παράξενες. Για την ακρίβεια, μια επισκόπηση της υπόθεσης της Κάρι Γουάιτ δημιουργεί στον προσεκτικό μελετητή μια εντύπωση που επισκιάζει όλα τα υπόλοιπα: ότι η Κάρι ήταν το μοναδικό παιδί μιας πολύ παράξενης οικογένειας.

Όπως έχει αναφερθεί ήδη, ο Ραλφ Γουάιτ σκοτώθηκε τον Φεβρουάριο του 1953, σε μια οικοδομή του Πόρτλαντ, όταν τον πλάκωσε μια μεταλλική δοκός που ξέφυγε από τους μάντες ενός γερανού. Η κυρία Γουάιτ συνέχισε να ζει μόνη στο μπανγκαλόου τους στο προάστιο του Τσέιμπερλεϊν.

Λόγω της σχεδόν φανατικής θρησκοληψίας των Γουάιτ, η κυρία Γουάιτ δεν είχε φίλους για να της παρασταθούν στο πένθος της. Κι όταν ξεκίνησε ο τοκετός, εφτά μήνες μετά, ήταν ολομόναχη.

Στις 21 Σεπτεμβρίου, στη 1:30 το μεσημέρι, οι περίοικοι της Κάρλιν Στριτ άρχισαν να ακούν κραυγές από το μπανγκαλόου των Γουάιτ. Η αστυνομία εντούτοις έφτασε στο σπίτι μετά τις έξι το απόγευμα. Υπάρχουν δύο εξηγήσεις όσον αφορά αυτή την καθυστέρηση: ή οι γείτονες της κυρίας Γουάιτ δεν επιθυμούσαν να αναμειχθούν σε μια αστυνομική έρευνα ή η αντιπάθεια που

τους προκαλούσε η κυρία Γουάιτ ήταν τόσο έντονη, ώστε προτίμησαν να κρατήσουν στάση αναμονής. Η κυρία Τζόρτζια ΜακΛάφλιν, η μόνη από τους τρεις εναπομείναντες παλιούς κατοίκους του δρόμου, η οποία δέχτηκε να μου μιλήσει, δήλωσε ότι δεν είχε ειδοποιήσει την αστυνομία, επειδή είχε υποθέσει ότι επρόκειτο για κραυγές λατρευτικής έκστασης.

Όταν η αστυνομία έφτασε, στις 6:22 το απόγευμα, οι κραυγές είχαν μειωθεί. Η κυρία Γουάιτ βρέθηκε στο κρεβάτι της στον επάνω όροφο, και ο επικεφαλής αστυνομικός, ο Τόμας Τζ. Μίρτον, αρχικά πίστεψε ότι η γυναίκα έπεσε θύμα επίθεσης. Το κρεβάτι ήταν πλημμυρισμένο στο αίμα και στο πάτωμα υπήρχε ένα χασαπομάχαιρο. Αμέσως μετά είδε το μωρό στο στήθος της κυρίας Γουάιτ, μισοτυλιγμένο με τη μεμβράνη του πλακούντα. Ήταν φανερό ότι η γυναίκα είχε κόψει τον ομφάλιο λώρο μόνη της, με το μαχαίρι.

Είναι δύσκολο να υποθέσει ή να πιστέψει κανείς ότι η κυρία Μάργκαρετ Γουάιτ δεν γνώριζε πως ήταν έγκυος ή ότι δεν είχε επίγνωση της σημασίας της λέξης, ενώ πρόσφατα μελετητές όπως ο Τζ. Γ. Μάνκσον και ο Τζορτζ Φίλντινγκ έδωσαν μια πιο λογική εξήγηση, υποστηρίζοντας πως η έννοια της εγκυμοσύνης, που στη σκέψη της συνδεόταν άρρηκτα με το «αμάρτημα» της συνουσίας, είχε απωθηθεί πλήρως. Ενδέχεται απλώς να αρνήθηκε να πιστέψει ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να συμβεί σ' εκείνη.

Έχουμε τη γραπτή μαρτυρία τριών επιστολών, τουλάχιστον, προς μια φίλη της που έμενε στο Κενόσα του

Αν ο Εξορκιστής σάς έκανε να τρέμετε,
η Κάρι θα σας κάνει να ουρλιάξετε.
Ετοιμαστείτε για ένα ραντεβού με τον τρόμο,

ΕΠΑΝ ΖΗΤΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΗ...

Η Κάρι Γουάιτ πέφτει συχνά θύμα κλεισασμού
από τους συμμαθητές της, αλλά διαθέτει ένα χάρισμα:
την ικανότητα να μετακινεί αντικείμενα με τη δύναμη
του μυαλού. Πόρτες κλειδώνουν, αντικείμενα υψώνονται
και πέφτουν, μηχανήματα βραχυκυκλώνουν...
Είναι η δύναμή της –και το πρόβλημά της.

Όσο κι αν η Κάρι προσπαθεί να δείχνει φυσιολογική,
ένα απρόσμενο γεγονός θα μετατρέψει το κρυφό της
χάρισμα σ' ένα θανατηφόρο όπλο τρόμου
και καταστροφής που κανείς δεν πρόκειται να ξεχάσει.

Το πρώτο μυθιστόρημα του Στίβεν Κινγκ,
που δημοσιεύτηκε το 1974.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-911-5

9 789604 619115